

מקור המאמר בזהר פרשת בראשית דף מח ע"א-ב
סוד נשמה יתירה בשבת

תָּא חַוִּי, בְּשַׁעְתָּא דְיִשְׂרָאֵל מְבָרְכִין וּמְזַמְּנִין לְהָאִי
סַבְתָּ שְׁלוֹם אוֹשְׁפִיזָא קְדִישָׁא וְאִמְרֵי הַפּוֹרֵס
סַבְתָּ שְׁלוֹם, כְּדִין קְדוּשַׁתָּא עֲלָא נַחְתָּא וּפְרִיסַת
גְּדַפְהָא עֲלֵיהּ דְיִשְׂרָאֵל וּמְכַסֵּי לֹון כְּאִמָּא עַל בְּנִין,
וְכָל זֵינִין בִּישִׁין אֶתְכַנְיִשוּ מִעֲלָמָא, וַיְתִבֵי יִשְׂרָאֵל
תַּחַת קְדוּשַׁתָּא דְמֵאֲרִיהוֹן, וּכְדִין דָּא סַבְתָּ שְׁלוֹם
יְהִיב נְשַׁמְתִּין חֲדָתִין לְבִנְהָא, מָאִי טַעְמָא בְּגִין דְבִיה
נְשַׁמְתִּין שְׂרִיין (ס"א דכדין זמן זיווגא ונטילת נשמתין ובה שדיין) וּמִינְה
נְבַקִין. וְכִיּוֹן דְשְׂרִיא וּפְרִיסַת גְּדַפְהָא עַל בְּנֵהָא.
אַרִיקַת נְשַׁמְתִּין חֲדָתִין לְכָל חַד וְחַד.

תּוֹ אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן עַל דָּא תְּנִינָן שַׁבַּת דְּוִגְמָא
דְּעֲלָמָא דְאַתִּי אִיהוּ, הָכִי הוּא וְדָאִי, וְעַל דָּא
שְׁמִיטָה וַיּוֹבֵל דְּוִגְמָא דָּא בְּדָא. וְשַׁבַּת וְעֲלָמָא דְאַתִּי
הָכִי הוּא. וְהֵהוּא תּוֹסַפַּת דְנְשַׁמְתָּא מְרוּזָא דְזָכוֹר קָא
אַתִּיא עַל הָאִי סַבְתָּ שְׁלוֹם דְנְטִיל (דף מח ע"ב) מִעֲלָמָא
דְאַתִּי וְדָא תּוֹסַפַּת יְהִיב לְעַמָּא קְדִישָׁא. וּבְהֵהוּא
תּוֹסַפַּת חֲדָאן וַיְתַנְשִׁי מַנְיֵיהּ כָּל מְלִין דְחוּל וְכָל

בָּא רָאָה, בְּשַׁעָה שְׁיִשְׂרָאֵל
מְבָרְכִים וּמְזַמְּנִים אֶת סַבְתָּ
הַשְׁלוֹם הַזֹּאת אוֹרַחַת
קְדוּשָׁה, וְאוֹמְרִים הַפּוֹרֵס
סַבְתָּ שְׁלוֹם, אִזּוּ קְדוּשָׁה
עֲלֵיּוֹנָה יוֹרְדַת וּפּוֹרְסַת כְּנַפְיָהּ
עַל יִשְׂרָאֵל, וּמְכַסֶּה אוֹתָם
כְּמוֹ אִם עַל הַבָּנִים. וְכָל
הַמִּינִים הָרַעִים מִתְּכַנְסִים
מִהָעוֹלָם, וַיִּשְׂרָאֵל יוֹשְׁבִים
תַּחַת קְדוּשַׁת רַבּוֹנָם. וְאִזּוּ סַבְתָּ
הַשְׁלוֹם הַזֶּה נוֹתְנַת נְשַׁמוֹת
חֲדָשׁוֹת לְבִנְיָהּ. מָה הַטַּעַם?
מְשׁוּם שְׁבָה שְׂרוּיּוֹת הַנְּשַׁמוֹת
[ס"א שְׂאֵז זְמַן הַזְּוּגָא, וְנוֹטְלַת נְשַׁמוֹת וְהֵן
שְׂרוּיּוֹת בְּהָ] וּמְמַנְה יוֹצְאוֹת. וְכִיּוֹן
שְׁשׁוּרָה וּפּוֹרְסַת כְּנַפְיָהּ עַל
בְּנֵיהָ, מוֹרִיקָה נְשַׁמוֹת
חֲדָשׁוֹת לְכָל אֶחָד וְאֶחָד.

עוֹד אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, עַל זֶה
שְׁנִינּוּ, שַׁבַּת דְּגַמָּא שֶׁל עוֹלָם
הָבָא הִיא. כִּךְ זֶה וְדָאִי. וְעַל
זֶה שְׁמִטָה וַיּוֹבֵל דְּגַמָּא זֶה
בְּזֶה. וְשַׁבַּת וְעוֹלָם הָבָא כִּךְ
הִיא. וְאוֹתָהּ תּוֹסַפַּת נְשַׁמָּה,

מִסוּד שֶׁל זָכוֹר הִיא בָּאָה עַל סַבְתָּ הַשְׁלוֹם הַזֹּאת שְׁלוֹקַחַת
נוֹתְנַת לְעַם הַקְּדוּשׁ. וּבְאוֹתָהּ תּוֹסַפַּת הֵם שְׁמַחִים, וְנִשְׁכַּחִים
מֵהֵם כָּל דְּבָרֵי הַחַל, וְכָל צַעַר

צַעֲרִין וְכָל עֲאֻקִּין כְּמָה דְאַתְּ אָמַר (ישעיה ד) בְּיוֹם הַנִּיחַ
 יי לך מעצבך ומרגזך ומן העבדה הקשה וגו'.

וְכָל הַצָּרוֹת, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר
 (ישעיה ד) בְּיוֹם הַנִּיחַ ה' לך
 מֵעֲצָבְךָ וּמִרְגִזְךָ וּמִן הָעֲבֹדָה
 הַקָּשָׁה וְגו'.

וּבְלִילִיָּא דְשַׁבְּתָא בְּעֵי בַר נָשׁ לְאַטְעָמָא מְכֻלָּא,
 בְּגִין לְאַחֲזָאָה דְהָאֵי סִפְתָּ שְׁלוֹם מְכֻלָּא
 אֲתַכְּלִילַת, וּבְלִבְדָּ דְלֹא יַפְגִּים מִיכְלָא חֲדָא לְיוֹמָא,
 וְאֵית דְּאָמְרֵי תִרְוּן, לְתִרְוּן סְעוּדַתִּי אַחֲרֵינִי דְיוֹמָא,
 וְשִׁפִּיר. וְכָל שְׁכָן אֵי סָלִיק יִתִּיר לְיוֹמָא וְיִכִּיל לְמִטְעָם
 מִמִּיכְלִין אַחֲרֵינִי וְלִזְעִירֵי בְּתֵרֵי תַבְּשִׁילִין סְגִיָּא,
 וְאוּקְמוּהָ חֲבֵרִיא.

וּבְלִיל שַׁבַּת צָרִיף אָדָם
 לְטַעַם מֵהַכֵּל כְּדֵי לְהִרְאוֹת
 שְׁסֻפְתָּ שְׁלוֹם הַזֹּאת נִכְלְלָהּ
 מֵהַכֵּל, וּבְלִבְדָּ שְׁלֹא יִפְגַּם
 מֵאֲכָל אֶחָד לְיוֹם, וְיֵשׁ
 אוֹמְרִים שָׁנִים, לְשִׁתִּי
 הַסְּעוּדוֹת הָאַחֲרוֹת שֶׁל הַיּוֹם,
 וְיִפֶּה. וְכָל שְׁכָן אִם מַעֲלָה
 יוֹתֵר לְיוֹם וְיִכּוֹל לְטַעַם
 מִמֵּאֲכָלִים אַחֲרָיִם. וְלִקְטָנִים בְּשָׁנֵי תַבְּשִׁילִים מִסְּפִיק. וּבְאַרְוֵה הַחֲבֵרִים.

ספר אור הזהר (עמוד 98)

– פֶּרֶק אַ עֲנָף א' –

מַעֲלַת אֲמִירַת הַזֶּהָר וְהַתְּקוּנִים אֲפִלוּ בְּלֵי הַבְּנָה

עח) על ידי למוד בספר הזהר והתקונים וכתבי מרן מבטלין כל גזרות רעות וממשיכים שפע ואור חיות אדם הישראלי – חיות אדם הישראלי תלוי בספר הזהר ובכתבי מרן ללמד בקדשה

ובשמחה ובנעם וביראה ואהבה

וכן יש הרבה שוטים שבורחים מללמד רזין של מרן האר"י וספר הזהר אשר הם חיינו ולו עמי שומע לי בעקבות משיחא אשר הרע והמינות גובר היו שוקדין כל ימיהם ללמד ספר הזהר והתקונים כתבי מרן והיו מבטלין כל גזרות רעות והיו ממשיכים שפע ואור... חיות אדם הישראלי תלוי בספר הזהר ובכתבי מרן ללמד בקדשה ובשמחה ובנעם וביראה ואהבה כל אחד לפי השגתו וקדשתו וכל ישראל קדושים. (רבי יצחק אייזיק יחיאל ספרו מקומרנה, נוצר חסד, פרק ד' משנה ב')

עט) להיות נוהרים להיכל המלך לעסק בחכמת הקבלה והזהר הקדוש בחלק נכבד ביותר בסדר היום, ואף רב שעות היום

התורה היא אמצעי בלבד. והעסוק בה צריך להיות מתוך שאיפה ורצון עמוק לדבקות בהשם. ושום בונה אחרת אסורה בהיכל השם. ברור, שאם לומדי התורה היו עוסקים בה מתוך אהבת השם היוקדת בלבם, והרצון להדבק בו הוא זה שהיה ממלא את כל ישותם, לא היה נוצר שום וכוח בקשר לפגמייות התורה, וכלם היו נוהרים להיכל המלך לעסק בחכמת הקבלה והזהר הקדוש בחלק נכבד ביותר בסדר יומם, ואף רב שעות ימיהם. (שביל הפרדס, פרק יא, פרשת וישלח תשנז)

פ) מרגלית יקרה, אוצר קדוש ונעלה, העניק השם יתברך ברב חסדיו לעמנו עם סגולה, והוא ספר הזהר הקדוש שנתחבר בקדשה עליונה על ידי התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זכותו גן עלינו אמן